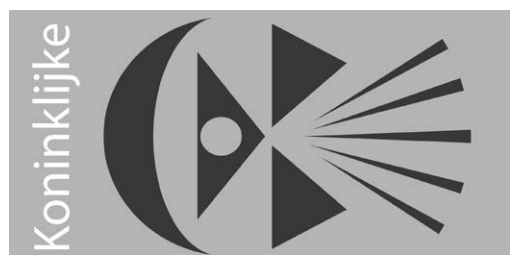

Filmkrant

Maandblad
voor Videofilms

Koninklijke
Brugse Amateur Cineasten

Brugse Amateur Cineasten

Ondernemingsnr 0561.887.148
www.kbac.be

Lokaal

Zaal De Schorre
Westkapelse Steenweg 58
8380 Dudzele

Bijeenkomsten

Elke vrijdag vanaf 20 uur

Voorzitter – Public Relations extern
Programmatoren a.i.

Leo Bernaerd

☎ 050 38 46 07

☎ 0476 404 202

✉ voorzitter@kbac.be

Materiaalmeester – Ondervoorzitter
Public Relations intern

Abel D'Hondt

☎ 050 34 91 08

✉ materiaal@kbac.be

Secretaris - Penningmeester

Piet Debruyne

☎ 050 27 90 00

✉ secretaris@kbac.be

✉ penningmeester@kbac.be

Coördinator niet-filmische activiteiten
- Assistent materiaalmeester

Eric De Rous

✉ eric.de.rous@secretaris@kbac.be

Redactie verantwoordelijke

Etienne Veeckman

✉ redactie@kbac.be

Redactie

Jef Van Gompel

Etienne Veeckman

Roos Van Overbeke Layout
filmkrant

Jacques Fillaert Foto's Filmkrant

Bankrekening:

IBAN: BE06 0010 0690 1022

BIC: GEBA BE BB

De eerste pagina

Abel

Een clubblad dat 50 jaar bestaat heeft verschillende vormen gekend. Oorspronkelijk een eenvoudig stenciltje, later een heus, maar nog altijd gestencild blad, later gedrukt met reeds zwart-wit-foto's, nog later digitaal on line met kleur-foto's. Tot aan het digitale tijdperk werd ons blad verstuurd met de post of

uitgedeeld aan de aanwezigen tijdens de clubavonden. En wie dan niet aanwezig was, of wie niet overweg kan met PDF, kreeg het boekje thuis bezorgd door Abel D'Hondt. Jaren lang doorkruiste hij per fiets of met zijn wagen stad en land om ieder clublid ons mooie blad te bezorgen.

Inhoud

	Pag
Voorprojectie Clubwedstrijd 2022	3-4
Familienieuws	4
De inktpot	7-8-9
Vrije projectie	11-12
Waar of niet waar?	14
Drones	15
Van stenten en andere nare dingen, deel II	16-19
Agenda	20

3 december 2021: Voorprojectie Clubwedstrijd 2022

De deelnemers zijn nog aan het inloggen en het is al boel want wat blijkt: de tellers van Luc en Leo lopen niet helemaal gelijk. Dan heb je natuurlijk discussie. Maar Luc moet het al gauw afleggen tegenover Leo die nogal wat gewend is waar het cijfers betreft: Het is vanavond de 69ste clubvergadering via Zoom.

Voorzitter Leo verwelkomt iedereen en verheugt zich over de goede opkomst.

Eerst heeft hij een paar ernstige mededelingen:

Uit de ziekenboeg: Berenice, echtgenote van Juliën DJ, is deze namiddag thuis zwaar ten val gekomen. Daarbij heeft ze zowel haar bekken als haar schouder gebroken. Leo wenst beiden veel sterkte en spreekt de hoop uit dat het snel mag genezen.

Voorts kregen we, zoals Leo al meegedeeld heeft in zijn mail deze week, van Stad Brugge de melding dat alle samenkomsten in zaal De Schorre opgeschort worden tot 17 december.

Het gevolg is dat het nu zeker is dat er dit jaar geen fysieke KBAC vergaderingen meer zullen doorgaan. We kunnen dus niet anders dan voor (tenminste) de komende drie vergaderingen weer digitaal te vergaderen via Zoom.

En dat gooit wel wat roet in het eten, of liever gezegd roet in mijn programma, aldus Leo.

Het programma voor de komende avonden tot het eindejaar ziet er nu als volgt uit:

10 december: Zoom films op het grote doek. Tja, nu we weer moeten “zoomen” kan dit natuurlijk niet, dus ik ben genoodzaakt om deze avond om te vormen naar een vrije projectie: heb je nog een film die nog niet vertoond is, wat het onderwerp ook is, laat maar weten. Of heb je iets anders om te vertonen, laat ook maar weten... we zien dan wel. Er zijn inmiddels een aantal films aangemeld, maar er is nog plaats voor volgende week. Luc haakt direct hierop in en meldt de film van Marijke aan, haar eerste film.

17 december: technische avond. Ik moet nog even bekijken of de voorziene onderwerpen voor die avond via Zoom kunnen behandeld worden, zo niet zullen we moeten creatief zijn om andere onderwerpen te zoeken.

Op 24 december en 31 december waren natuurlijk geen clubavonden voorzien.

Ik had gehoopt dit soort nieuws niet (meer) te moeten brengen, maar helaas is het niet anders.

Vanavond hebben we een voorprojectie voor de komende clubwedstrijd. Volgende films worden vertoond en op de verschillende deelgebieden (beelden, geluid, montage en onderlinge verhoudingen) aan een kritische blik onderworpen. De kritiek is uiteraard altijd opbouwend!

De film van Juliën stond als eerste aangemeld maar omdat hij er nu niet bij kan zijn wordt deze verplaatst naar een latere datum. We zien volgende films. De titels spreken voor zich.

Etienne V	Glas Etude (humor)	0:03:30
Annie	NAMIBIE	0:20:28
Didier	Impressions of Dubai & Abu Dhabi	0:04:23
Didier	Impressions of Egypt	0:09:54
Robert Matthys	Baltic Waterways	0:15:16

De films zijn allemaal al eens vertoond. De makers kunnen de op- en aanmerkingen ter harte nemen en hun huiswerk maken.

Het zijn er niet al te veel, maar ze leveren toch genoeg discussie op om deze avond volledig te vullen. En dat is het leuke aan onze gezamenlijke hobby.

WLS.

Familienieuws

Lieve en Jef Van Gompel – Van Gestel danken alle KBAC-leden voor de blijken van medeleven bij het overlijden van Lieve's moeder Josée Jacobs.

Op 21 december overleed Diane, dochter van Jacques en Jacqueline Verniest. Ze was mama van Joyce en partner van Alain. Diane verloor de strijd tegen kanker en is helaas reeds de 2e dochter van Jacques en Jacqueline die ze op deze vreselijke manier moesten verliezen. Het bestuur en de leden van de KBAC willen dan ook hun oprecht medeleven betuigen en de familie veel moed en sterkte wensen bij het verwerken van dit verlies.

050 31 20 20 INFO@JANHAECK.BE WWW.JANHAECK.BE

Containers JanHaeck Veegwerken JanHaeck

PATHOEKEWEG 390
8000 BRUGGE
050-31.20.20

www.janhaeck.be

- ✓ Scherpste prijs
- ✓ Snelste service
- ✓ Alle soorten afval
- ✓ Alle formaten

Oriental Wok brengt exotische smaken op uw bord
In buffetvorm Altijd à volonté !

VERNIEUWDE ZAAK

Keuken open van 11u30 tot 14u30 en van 17u30 tot 22u00

Gesloten op maandag

(behalve op feestdagen en in kerst- paas- en zomervakantie)

Dudzeelsesteenweg 27-29 8000 Brugge

Tel 050 33 87 65 GSM 0479 22 35 33

Email: info@orientalwok.be WWW.orientalwok.be

Van Poucke

Schoenen & handtassen

Dorpsstraat 2a, 8200 ST.- Michiels

schoenenvanpoucke@gmail.com

Telefoon 050-38 53 00

Vlak naast de kerk

Openingsuren:

Alle dagen open van
10:00 tot 12:00 en van 14:00 tot 18:00 uur

gesloten op maandag, zon- en feestdagen
tijdens de vakantie open vanaf 10:00 uur

Bij afgifte van deze bon: **10% korting**
(niet cumuleerbaar met andere promoties)

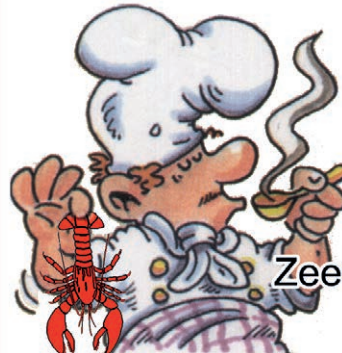

Restaurant

Griffioen

Zeevruchtenbord
Oesters, wolven, alikruikjes,
langoustines, garnalen,
noordzeekrab, schelpen

Gegratineerde zeevruchtenschotel

SPECIALITEIT
VAN HET HUIS

ROYALE
Zeevruchtenschotel
met 1/2 kreeft

Kerkstraat 163 8370 Blankenberge

tel. 050 41 34 05

WWW.griffioen.be

advies van
ervaren experts

plaatsing aan huis

gegarandeerde
service na verkoop

VERFAILLIEBAUWENS

PRECIES WAT U ZOEKT

Waardamme
Kortijksestraat 356
t. 050 28 84 86

Knokke
Lippenslaan 225
t. 050 60 58 70

www.verfaillie.com
volg ons op f en @

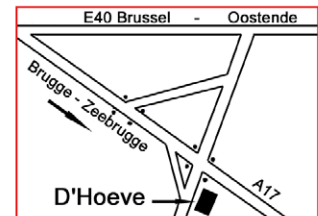
Restaurant D' Hoeve

Specialiteiten: Steak à l' Os - Paling

Mosselen (in het mosselseizoen)

Feestzaal ter beschikking

Gesloten op maandag en dinsdag

Tillegemstraat 55

8200 Brugge

Tel. 050/38.08.19

't Pallieterke

BRASSERIE -TEA ROOM

KEUKEN DOORLOPEND OPEN VAN
11.30 TOT 21 UUR

FEESTZAAL 30
PERSONEN

't Zand 28 8000 Brugge

tel. 050/34.01.77

Fax 050/34.01.82

e-mail: pallieterke1@telenet.be

website: www.pallieterke.com

Gesloten op maandag en dinsdag

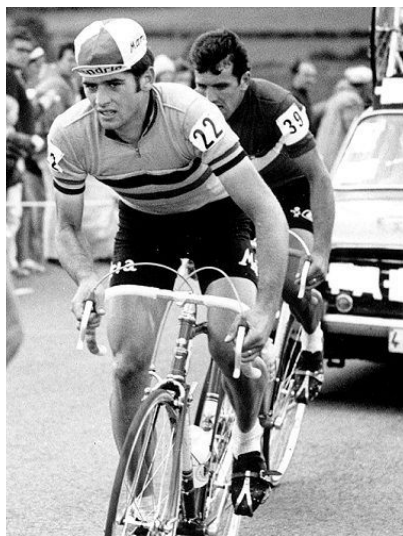
Bloembinderij

VAN HERCK

Flowers with passion

Stationsstraat 16 - 8020 Oostkamp - Tel. 050/ 82 40 63
www.bloembinderijvanherck.be

De inktpot

De enige reden waarom ik jaarlijks de klasreünie van de lagere school bijwoon is het weerzien met Alain, familienaam Monseré, en neen, geen familie van Jempi, ofschoon hij amper maar enkele kilometers van het ouderlijk huis woont van de veel te jong gestorven wereldkampioen fietsen op de weg. Bij mijn aankomst excuseert hij zich bij alles en iedereen en komt dan in groot ornaat op mij afgestevend, een modieuze bril op zijn neus, weg de dikke brillenglazen, een grote glimlach op zijn gelaat en een dikke sigaar in zijn hand. Breedgeschouderd drukt hij mij dan stevig tegen zijn borst, zijn grote poten stug in mijn rug geplant, tot ik mij probeer los te maken wegens gevaar op acute zuurstofnood. En steevast volgt dan zijn vraag: "Wanneer kom je nu eindelijk eens naar Tenerife op vakantie?" Alain had er, nog voor de eigenlijke explosie van toeristen een soort geitenkot, met behoorlijk wat grond errond, gekocht aan de voet van de Teide. Met zijn werkvolk van hier had hij het afgebroken en er een villa gebouwd die best kon concurreren met een Latijns-Amerikaanse

haciënda. Alain was altijd de reus van de kneusjes van de klas geweest. Niemand had meer uren in het kolenkot doorgebracht dan hij. Eens had meester Spruytte, en zeg gerust maar de hele klas, vergeten dat hij hem opgesloten had. Met het donkeren waren zijn ouders meer en meer ongerust geworden. Ze planden een zoektocht met de buurte toen de meester zich herinnerde dat Alain weer eens straf had gekregen. Heel dat verhaal kreeg nog een staartje en God zij dank, zo kwam een definitief einde aan de opsluitingen.

In de lagere school heeft hij het moeilijk gehad. Op zijn veertiende verjaardag verliet hij de school om thuis mee te helpen met zijn vader. Lezen en schrijven waren een groot probleem, maar getallen waren zijn ding. Hij telde telkens zijn stappen, de klinkers op de speelkoer, de tegels in de klas. In hoofdrekenen was hij onklopbaar. Door een erfelijke vorm van bijziendheid droeg hij een bril met behoorlijk dikke glazen en in die tijd nodigde dat uit tot heel wat pesterijen. En zo gebeurde op een dag dat de gebroeders Swaenepoel carbuur meebrachten naar school. Ieder dorp aan het oorlogsfront beschikte over hopen van dat spul. Uit kogels en obussen werden enorme hoeveelheden verzameld. Het diende als

brandstof voor de carbidlampen, zowel binnenshuis als op de fiets. Carbidschieten heeft lange tijd tot onze folklore behoord, maar nu verboden wegens geluidsoverlast. Op de vooravonden van trouwfeesten werd de carbuur tot ontploffing gebracht wat vreselijke harde knallen veroorzaakte die de bruidegom naar buiten moest lokken met een fles sterke drank. Evarist en Thisten hadden voor de zoveelste keer hun oog laten vallen op Alain. Tijdens de speeltijd stopten ze een beetje carbuur in de inktpot van Alain, kleefden het gaatje goed toe met doorschijnende plakband en wachtten af. Wanneer de zoutkorreltjes in aanraking komen met water dan komt een gas vrij en weldra kwam het kleefbandje onder hoge druk te staan. Ik zie het nog zo voor mij. Alain rechtte zich van zijn bank op, half voorovergebogen over het inktpotje, zijn hoofd dicht tegen het gaatje, mikkend met zijn pen om deze te dopen in de inkt. De scherpe punt doorboorde het velletje tape

en het gas vond zijn weg naar buiten, de helft van de inhoud van het potje meeslepend richting plafond, recht in zijn gelaat. Zijn bril was met duizenden spikkeltjes van de zwarte schrijfvloeistof bezaaid en hoe meer hij over zijn glazen wreef hoe vuiler ze werden. Het was alsof men een kwak mayonaise probeert van de vooruit van de auto te wassen. En net als iedereen schoot ik de hoogte in, de armen swingend boven mijn hoofd, meeblèrend met de rest. In de begeestering van het moment kwakte ik met een zwaai van mijn lichaam, alles wat op mijn lessenaar lag, op de grond: lei, griffel en spons, potloden en gommen, mijn pen en een hele rits schriftjes. Toen ik de hele santenkraam had op-

geraapt en enigszins in orde had gebracht was het meeste rumoer gestild. "God straft onmiddellijk." zei mijn vader zaliger en geen tel later wist ik dat het waar was. Ik wilde mijn schoonschrift verder oefenen, stak blindelings mijn pen in het inktpotje, trok mijn pen terug en een weerhaakje, ontstaan door de val van de pen op haar punt, haperde aan de binnenkant van de opening, en sleurde het potje uit zijn houder. De inkt gutste op mijn lessenaar, over mijn boeken, mijn broek, schoenen en op de grond. Iedereen smeedt met zakdoeken, vodden en vloeipapier naar mij en daarmee probeerde ik de boel op te kuisen. Meester Jonckheere schoot in een franse colère en joeg Alain en mij naar buiten, de bevleekte slunsen op ons hoofd, de handen in gebed erboven. En zo werden we tentoongesteld aan de hele schoolgemeenschap, twee onschuldigen aan de schandpaal. Door iedereen bespot en uitgelachen, wachtten we tot de kerkklokken met hun zware galmen ons zouden bevrijden. De gemeenschappelijke verne-dering, de pijn in de onderbenen door enkele uren te staan op één en dezelfde tegel, de verlamde armen die wogen als lood, ontdaan van alle gevoel, dat alles smeedde een levenslange vriendschapsband. Bij latere ontmoetingen volstond één blik naar elkaar om te begrijpen. Woorden mochten dit verbond niet ontheiligen.

Alain herhaalde zijn vraag en drong nogmaals aan op een verlengd verblijf in zijn resort. Met tintelingen in zijn ogen voegde hij er nog aan toe: "Op kosten van de firma". In het verleden had ik wel duizendmaal uitgelegd dat mijn beroepsbezigheden het niet toelieten om een dag of tien er vanonder te muizen. Ik had hem beloofd, eenmaal op mijn pensioen, hem te komen bezoeken. Tot mijn grote spijt en zijn ontgoocheling bekende ik niet meer te durven vliegen door een nare ervaring tijdens mijn doopvlucht. We waren nog geen kwartiertje opgestegen of ik kreeg last van niersteenkoliek. Ik kon onmogelijk op mijn plaats blijven zitten en mijn enige uitweg was het toilet. Er

werd al gauw op de deur geklopt en langzaam ontstond er een file van wachtende bezoekers die dringend moesten. Ik heb toen maar de pijn verbeten en de rest van de reis het uitgezweet. Hij legde zijn mokerarm over mijn schouder heen en zei: "Ik zal u van uw vlieg angst afhelpen. Dan kunt u zonder verlet komen. Ik ken iemand. Ik regel het wel."

Met trots keek ik naar mijn vriend. Hij had zich opgewerkt tot een succesvol zakenman. Hij begon met afbraakwerken, en wat anderen wegsmeten, raapte hij op. Hij woonde in een moderne villa, reed met een vette Mercedes en stelde een kleine vijftig mensen tewerk. Caroline, zijn echtgenote was een niet on aardig kind geweest in haar jeugd en had de mannen maar uit te kiezen. Iedereen was stomverbaasd dat haar keuze viel op haar Monsereetje. Ze had dan ook intuïtief zijn potentie aangevoeld en hem de nodige ondersteuning geboden als sterke vrouw achter haar sterke man. Ze waren een heel solide stel en onaf-scheidelijk.

“Kom, kom mee,” zei Alain: Uw Obus staat klaar. En wat voor nieuws is er in de wereld?”

Jo

MASTERVEIL
Masterveil is a subsidiary of Deweerdt BVBA
Experts in air curtains

The Art of Invisible Doors®

BRUSSELBAAN 192
BE -9320 EREMBODEGEM
Tel :+32 (0)53 60 78 90
Fax :+32 (0)53 60 78 99
Mail :office@deweerdt.be
Web :www.masterveil-eu.com

Nails & Nature

Gespecialiseerde voetverzorging
en voetreflexologie

Petra Filliaert

De Tuintjes 9
8310 St.-Kruis
0467/00.30.83

Petra@nailsandnature.be
www.nailsandnature.be

0NO720.582.413

*Onze adverteerders
maken het mogelijk
om deze Filmkrant
uit te geven*

*Denk aan hen bij
uw volgende aankoop*

**Lenzen nodig?
Steven focust
op sterk advies
en persoonlijke
service.**

Rijselstraat 109, 8200 Brugge

**Optiek
Dumont**
Lenzen

garage DE GROOTE nv.

Lieverstedestraat 20
8020 Oostkamp

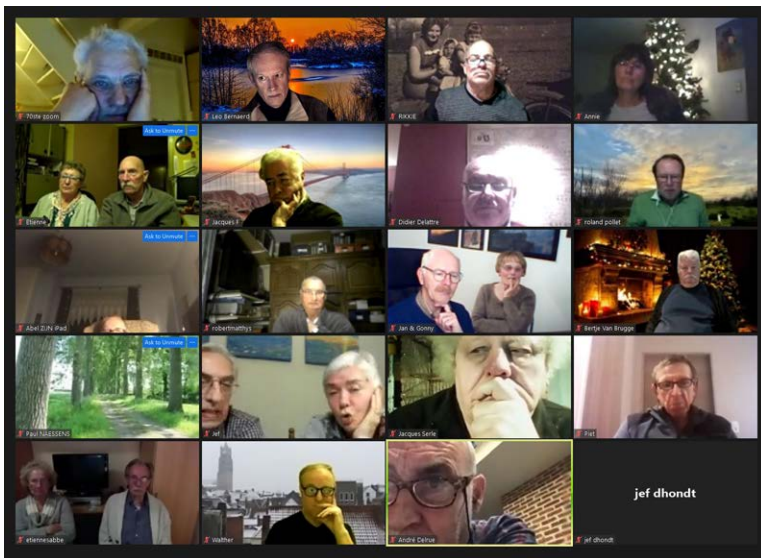
PEUGEOT

tel. 050 38 57 11

fax 050 38 57 74

e-mail: degroote.brugge@peugeot.be

10 december 2021: Vrije projectie

Voorzitter Leo schreef de volgende overpeinzing in zijn wekelijkse mail:

Uiteraard gaan wij voor onze vergaderingen verder de digitale toer op, en vergaderen via Zoom, dat zijn nu eenmaal de regels. Mijn aanvoelen is dat dit waarschijnlijk zo zal blijven tot eind januari, dus daar gaat hoogst waarschijnlijk onze Nieuwjaarsreceptie al voor het 2e jaar op rij. Ik denk niet dat de regering of Stad Brugge de regels vroeger zal versoepelen. En zelfs al doen ze dat, het zou waarschijnlijk niet erg verstandig zijn om met een grote groep mensen een nieuwjaarsreceptie te houden.

«Zoom films op het grote doek» voorzien, maar aangezien we niet fysiek mogen vergaderen, is dat omgevormd naar een Vrije Projectie.

Hieronder het aanbod dat Leo binnenkreeg. Mogelijks geraken we niet aan het einde, maar dan nemen we het restant mee naar een volgende keer.

Leo Bernaerd: West Sicilie (toerisme)

We zien beelden van de stad Erice met haar 60 kerken, Segesta dat in 264 vC door de Romeinen werd ingenomen, uiteraard ook Palermo de hoofdstad. Kortom mooie opnamen van een rondtour in 2012.

Robert Matthys: China 1994 - Het leven zoals het is (toerisme)

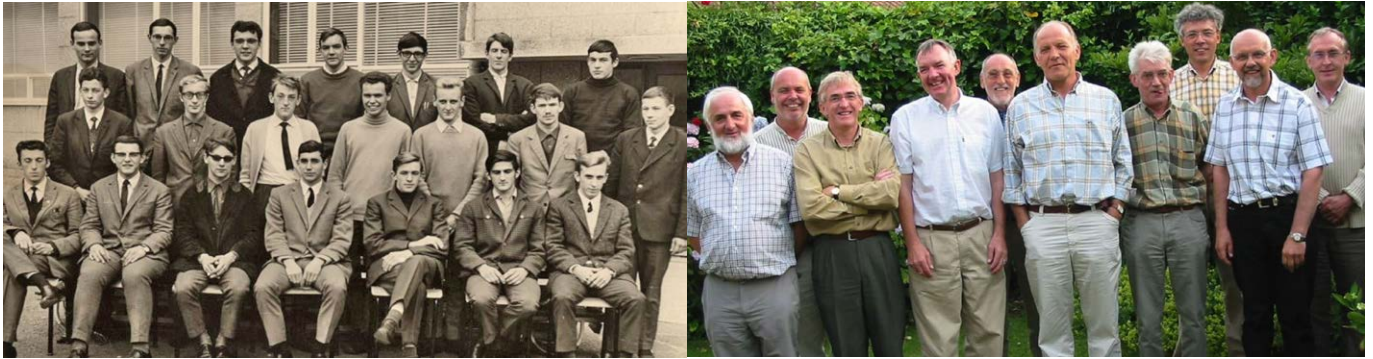
Robert vertelt ons over het moderne leven in China dat een metamorfose ondergaat. De film is een totaalbeleving, wordt er opgemerkt.

Robert Matthys: China 1994 - Schatten uit het Keizerrijk (toerisme)

Deze film laat ons toe een vergelijking te maken met de voorgaande. Die handelde over 'de mens' terwijl deze meer 'de stad en het land' als onderwerp heeft.

Didier Delattre: 50 jaar later (reportage)

Hij heeft een retrospectieve samengesteld van de bijeenkomsten van de oude vrienden van weleer ondersteund door muziek uit die tijd. Een mooie weergave van herinneringen.

Marijke Casteleyn: Dit is haar debuutfilm over een sterilisatieproject in Bosnië (reportage).

Ze toont ons hoe ze daar betrokken is bij dit project dat er voor zorgt dat de hoeveelheid nakomelingen van deze door de mens gedumpte dieren binnen de perken blijft. Haar verhaal wordt prachtig ondersteund door de beelden die ze zelf gemaakt heeft. Kijk ook eens op: <https://klavertjeviervoorelkdier.be/>.

Terloops vertelt ze ook nog over haar activiteit bij het verzamelen van kleding voor kindjes die leven in verdoken armoede in onze samenleving. Ze heeft het hart op de juiste plaats.

Didier Delattre: Impressions of Egypt (toerisme/genre, update Leo)

Door het prachtige betoog van Marijke zit onze tijd er voor vanavond bijna op en schuift deze film door naar een volgende gelegenheid.

Voor de technische avond van volgende week zal Jan Termont ons een uitgebreid verhaal brengen over DRONES.

Het is al na 11 uur als Leo de avond afsluit.

WLS

Restaurant **De Lekpot**
 Tuinterras-Speelplein-Springkasteel
 Heidelbergstraat 17-19 5210 Loppem

*Info@delekpottoppem.be Tel. 050.82.67.80 www.delekpottoppem.be
 gesloten op maandag*

SNEL AUTO WAS

Kolvestraat 16 8000 Brugge ^{BVBA}

GRATIS STOFZUIGEN

Alle dagen open van 9 tot 18 uur

Zondag: sluitingsdag

Self Car Wash is open op zondag

Tel: 0473 43 16 43

Zuivelboerderij
Baliehof
 Ambachtelijk bereide kazen en hoevezuivel

"Boerenkaas" op de hoeve bereid uit verse AA melk
 Vanille-pudding, Yoghurt, Platte Kaas,
 Chocomousse, Chocopasta en Truffels met verse boter,
 Hoeveboter, Verse AA-melk en Wei,
 Karnemelk en Karnepap, Roomijs en Melkijs, Sorbet
 Kaasschotels en Kaasmanden

Openingsuren van de hoevewinkel:
 maandagnamiddag van 14h-18h vrijdag van 9h tot 18h
 en zaterdag van 9h tot 18h

Luc en Krista Callemeyn - Stroo
 Gistelsteenweg 577 - 8490 Jabbeke-Zerkegem
 Tel + Fax 050/81 11 02
 Gsm Luc 0477/41.61.07 Gsm Krista 0474/432.687
 e-mail: baliehof@scarlet.be www.baliehof.be

Waar of niet waar?

Het aantal kerkgangers neemt elk jaar gestaag af. En daarom dacht het bisdom om daar, met moderne middelen, iets aan te doen.

In 2014 sponsorde het bisdom een film die voor een opkikkertje voor de kerk moest zorgen. De recensies waren beneden alle peil en daarvan ligt het bisdom nu nog wakker van. Het bisdom wil daarom een re-make maken van "De broeders".

De KBAC krijgt nu alle faciliteiten ter beschikking om de abdij van Zevenkerken als lokaliteit te gebruiken.

17 december: Drones

Voorzitter Leo opent deze 71ste vergadering via Zoom en heet alle inloggers/deelnemers van harte welkom. Het is de laatste vergadering in het huidige kalenderjaar 2021. We hebben een wenskaart ontvangen van Stad Brugge. Altijd leuk dat ze aan ons denken.

Julien laat ons weten dat het met zijn echtgenote de goede kant op gaat; al heeft ze nog een lange weg te gaan. Het is ook niet niks om tegelijkertijd én je bekken én je schouder te breken.

Leo komt nog even terug op een discussie van vorige week. We kennen allemaal het liedje: 'Twee ogen zo blauw' en vroegen ons af waar dat vandaan komt. Leo heeft met Shazam op de iPhone wat speurwerk gedaan en kwam tot de slotsom dat de melodie al heel oud is. Hij toont de bewijzen aan de hand van een filmpje: Het is een lied van Italiaanse oorsprong waarmee de onovertroffen Enrico Caruso honderd jaar geleden al furore maakte.

Vanavond hebben we weer een technische avond: die gaat over DRONES. Het nieuwste speeltje voor de amateurfilmer. Jan T zal ons hierover een uitgebreid verhaal brengen.

In de Europese en Belgische wetgeving is een en ander gewijzigd rond het gebruik van Drones, en Jan is als dronepiloot en eigenaar van verscheidene drones, dus DE persoon bij uitstek om ons alles daarover uit de doeken te doen; van de classificatie van drones, over de regels van wat mag en niet mag per type drone, de algemene vliegregels, enz.

Aan de hand van wat beelden van videoopnames die hij gemaakt heeft met zijn verschillende drones, geeft hij een demonstratie om ons zo de verschillen in beeldkwaliteit te laten ontdekken (of niet?). Dus weer een uiterst interessante avond. Jammer dat het digitaal is,

dus kan je de drones niet even in de hand nemen.

Kijk ook eens op onze ledensite. Er is nog wat tijd over die Leo wil besteden aan de discussie over een herverwerking van Didiers film over Egypte en dit ten overstaan van de originele versie die hij ons een tijdje geleden toonde.

Leo heeft de film ontdaan van naar zijn mening overtollige toeristische beelden en vertoont het resultaat. De meningen zijn nogal verdeeld. We bemerken bij Didier enige aarzeling om het te accepteren. Een uitgebreide discussie is het gevolg. Men is benieuwd naar wat het uiteindelijk gaat worden.

En zo eindigt dan de laatste clubavond van het kalenderjaar 2021 want op kerstavond en oudejaarsavond is er natuurlijk geen vergadering.

Leo wenst een ieder Prettige Kerstdagen en een productief en Gezond Nieuwjaar waarmee deze clubavond de geschiedenis ingaat.

WLS

Deel II, van stenten en andere nare dingen...

Eindelijk, na dagen van twijfel of de coronaire stenting al dan niet zou doorgaan, wegens de verstrengde coronamaatregelen, uitstel van niet-essentiële zorg, kregen we het verlossende sms'je. Ze verwachtten mij in het AZ-Delta op sinterklaasdag om 06u30. Hoewel angst mij geleidelijk te pakken kreeg, verheugde ik mij er toch op dat de ingreep zou doorgaan. Het kon zo niet verder. Trappen beklimmen naar mijn mancave om een potje te biljarten was er al een hele tijd niet meer bij. Ik zal mij vermennen en wat moet, moet.

De rit naar de kliniek was best gezellig. Rondom ons werd de duisternis ritmisch onderbroken door de straatverlichting. De autoverwarming zorgde voor een aangename temperatuur en mijn echtgenote had een CD'tje van BZN in de player gestoken. Praten deden we niet, we verstonden elkaar wel zonder woorden. Om toch maar niet te laat te komen waren we zeer vroegtijdig vertrokken en voor alle zekerheid hadden we nog een halfuur speling ingebouwd. Het verkeer was rustig tot we aan de ring kwamen. Ondanks het vroege ochtenduur viel de drukke gehaastheid op. Aan de verkeerslichten was het wachten op groen en net zoals bij de cyclocross was het sprinten geboden vanaf het moment van de kleurwisseling. Ik hield me netjes op het rechter rijvak, niet gehaast, en zoals altijd rustig rijdend. Mijn zoon zegt wel eens plagerig tegen mij als ik naar Oostende moet: "Pa, ge gaat toch wel tegen vanavond thuis zijn zeker?" In mijn achteruitkijkspiegel zag ik plots koplampen die aan- en uitflikkerden. Een camionette raasde ons toeterend voorbij. De passagier stak zonder ons aan te kijken zijn arm de hoogte in en in een mum van tijd was de wagen niet meer te bekennen. "Onnozelaar," mompelde ik, "rijd ik te traag of spuwt het achterste van mijn wagen misschien rook en vuur?" "Gaat het dan nooit rap genoeg voor de jeugd?" De serene sfeer kwam snel terug. We namen de goed aangeduide afslag naar de kliniek, maar de toegang tot dit complex, zeker in het donker, bleek een ware doolhof te zijn. Voor ons doemde een grote parking op en we volgden netjes het spoor. Een slagboom hield ons tegen. We dachten een parkeerkaartje te pinnen maar nergens was een bedieningsknop te vinden. Achter ons ontstond de kop van een file. Sommigen begonnen te toeteren en met hun koplampen te flitsen. Op een klein knopje stond het symbooltje van een telefoon. Na verschillende keren op het bobbeltje, dat amper uitstak, geduwd te hebben klonk een genderneutrale stem met de vraag wat er scheelde. Ik legde uit dat we de verkeerde parking opgereden waren, nog voor- noch achteruit konden rijden en of hen aub de barrière kon ontgrendelen en hoe het aub nu verder moest en of ze a.u.b. er wat haast kon achter zetten. "Een ogenblikje..." en de rest verstond ik niet. Er gebeurde helemaal niets. 't Is te zeggen, de slagboom bleef beneden en de bestuurders achter ons maakten meer en meer kabaal. Ze moesten waarschijnlijk inklokken en iedere minuut te laat kon misschien wel een deel van hun loon kosten. Ik zag in mijn achteruitspiegel een rijzige heer uitstappen, lang, slank en pezig. "De weg kwijt meneer?" vroeg hij en ik, grote lomperik antwoordde nogal kort: "neen, meneer, mijn geduld." Zonder nog een woord te zeggen stak hij zijn persoonlijke parkeerkaart in het gleufje terwijl ik ondertussen probeerde de spanning te milderen die tussen ons ontstaan was door wel duizend keer dank u wel te zeggen. Hij negeerde mijn dankbetuigingen en liep zonder mij nog een blik te verwaardigen naar zijn Porsche 718 Boxster GTS 4.0 met nog wat cijfers en letters na de komma. De boom ging open en ik reed een immense parkeerplaats op alwaar ik mijn wagen achterliet, het probleem om deze weer te verlaten overlatend aan mijn echtgenote. Ik nam

afscheid van mijn moezelke en kuste haar iets langer dan normaal op haar mond want misschien was het wel de laatste keer. Ik nam mijn toiletkoffer en manmoedig zocht ik mijn weg naar de hoofdingang van de kliniek. Mijn ervaring als gamer kwam goed van pas om me digitaal in te schrijven aan een van die flipperkasten die de inkomsthal sieren. Van daar trok ik naar de receptie en vroeg waar ik de route B 3.1.2bis kon vinden. Vol verbazing luisterde ik naar haar antwoord: "Meneer u komt er niet in zonder een masker voor uw mond." Mijn mondmasker lag nog in de auto, op het dashboard. Beteuterd keek ik haar aan en vroeg

of ik geen mondkapje kon krijgen. "Meneer, we zouden wel te doen hebben als iedereen hier binnenkomt zonder." "Kan ik er één kopen, zet gerust maar op mijn rekening." probeerde ik nog. Plots kwam een zwaarlijvige man die in de wachtzaal zijn beurt afwachtte naar mij toe en gaf mij een masker zonder veel omhaal. Ik bedankte hem met een lichte buiging en zette hem triomfantelijk op, de receptioniste vernietigend aankijkend. "Zuig hier maar eens een puntje aan" hoorde ik mezelf denken. Een vrijwillige medewerster bracht mij naar mijn kamer waar ik een tijdje moest wachten.

De deur zwaaide open en een vinnig vrouwtje kwam met vastberaden tred de kamer binnen. Ze stelde zichzelf voor als hoofdverpleegster. Haar pikdonkere haren droeg ze in een rechte pony zoals destijds Mireille Mathieu. Zou de frou-frou weer haar intrede hebben gedaan? Heel haar wezen straalde empathie uit met de zieke medemens. Meneer Declerck, sprak ze, u heeft er geen benul van hoe onze equipe naar uw komst heeft uitgekeken. Wie zou niet smelten van zo'n welkom. Wat is haar geheim dat ze een versleten hart weer sneller kan laten slaan. Onder haar linkerarm hield ze een bundel papieren. Ze wierp het stapeltje op het bed en doorzocht het pakketje, vond wat aan elkaar geniete A4-velletjes en smeed ze voor mijn neus. Onmiddellijk herkende ik het logo van de KBAC. "Bent u die Pipo die het artikel over onze dienst geschreven heeft? Het voltallige personeel heeft hier akte van genomen en overweegt om verdere stappen te ondernemen. "Ik voelde hoe mijn hart nog sneller begon te slaan en ik stamelde verlegen: "Ja, dat ben ik, sorry, maar ik bedoelde het allemaal zo niet, het was eigenlijk maar om te lachen." "De cardioloog die u straks zal dilateren vindt het helemaal niet grappig. Hij kan er in ieder geval niet mee lachen. Ik benijd u niet." Bij god, wie van de videoclub heeft connecties met AZ-Delta? Wie heeft mij dat

gelapt? Onlangs hoorde ik een gerucht dat de secretaris van onze videoclub onderdirecteur is van Delta. Ze smeed een roze schortje op bed en beende met statige tred naar de deur, haar kin opgeheven, het hoofd diep in de nek geworpen. Ze draaide zich nog eenmaal om en wierp mij een ondoorgroendelijke glimlach toe die niet veel goeds voorspelde. Plots veranderde haar stem en poeslief zeemde ze: "Ik stuur iemand om u te scheren." Toen ik het roze schortje aantrok had ik de stellige indruk dat het nog wel een tiental centimeters korter was dan het dingetje dat ik de vorige keer had gedragen. Als deel van de voorbereiding op mijn opname

had ik mijn baard, bij een babier nog wel, laten trimmen. Het was nogal prijzig geweest en toen ik met mijn kaart wilde betalen kon het niet. "Enkel cash meneer, dat begrijpt u toch wel. Daar moet toch geen tekeningetje bij. Ook voor ons is het leven duurder geworden." Ik was niet van plan om mijn baard hier te laten afscheren. Hiertegen zou ik heftig verzet aantekenen tenzij ze mij de absolute noodzaak konden

aantonen dat het gebruik van een mondkaskernarcose dit absoluut vereist. Toen kwam een stagiair op de kamer en vroeg mij vriendelijk om op het bed te gaan liggen, onderbroekje naar beneden en ontspannen. Ik draag al jaren geen onderbroekjes meer maar onderbroeken van Damart met voldoende plaats en ruimte voor afkoeling van de kleine fabriekjes. De onvruchtbaarheid bij onze westerse mannen zou er heel anders uitzien als ze die slipjes niet langer zouden dragen. “De hoofdverpleegster heeft mij opgedragen u te ontharen, de liesstreken te ontsmetten met straffe alcohol tegen contaminatie van het covid-19 virus en het hele zootje daar beneden te desinfecteren met joodtinctuur. De specialist verkiest de liesslagader als toegangspoort naar de coronairen. U zult enkele dagen op hartbewaking moeten blijven.” Met vaardige hand ontdeed hij mijn harig plekje van het weinige dat er nog stond. Toen hij een flinke scheut zuivere alcohol erover goot veerde ik op tot haast tegen het plafond. Brandend, vretend, gloeiend, verzegend, snijdend en striemend beet de ontsmettingsvloeistof in de onthaarde huid...“Ik weet dat het een beetje pikt maar het gaat zo over. Kom, relaxeer u een beetje. Ik moet u nog schilderen”. De donkerbruine joodtinctuur werd gulzig uitgesmeerd over mijn onderbuik en dijen, bijna van mijn knieën tot aan mijn navel. Geen virus of bacterie zou er ook maar aan denken zich op die plaats te nestelen. “Ze komen u zo halen, rust nog maar een beetje”. Het zeurderig gevoel in mijn prepuberale zone ging maar niet over en veel meer dan op mijn bed liggen kon ik niet doen. Na een kwartier trok ik mijn Damartje aan en juist op het moment dat ik op de rode alarmknop wilde duwen vloog de deur met een flinke zwaai open. De donkerharige ziekenzuster bleef in de deuropening staan en zei dat de dokter zich klaarmaakte voor de coronaire dilatatie. Ter informatie zei ze langs haar neus weg dat hij aan zijn straffe koffie toe is. Hij is geenszins een ochtendmens. Hij is op zijn best in de avonduren. Straks stuur ik iemand om u naar het cathlab te brengen. Ik durfde haar niets te vragen en ze trok de deur achter zich dicht. Zou ik mijn leven durven toevertrouwen aan iemand die half suffend zit te wriemelen aan mijn hart? Ik kreeg er langzaam genoeg van en had grote goesting om mijn moezelpoezelke te vragen mij te komen halen. Maar uiteindelijk deed ik het toch niet. Niet veel later werd ik naar het vaatlabo gebracht.

Twee verpleegsters met Afrikaanse roots voerden met grote stielkennis de laatste voorbereidingen uit. Ik sloot mijn ogen en gaf mij volledig over aan hetgeen zou komen. Plots voelde ik hoe iemand mijn pols beroerde. Ik draaide mijn hoofd en zag de dokter op een taboeretje zitten, een groene muts op het hoofd, een chirurgisch mondkasker voor het gelaat en daarboven een grote bril, zoals snookerspelers weleens één dragen, wellicht het laatste snuffje technologie op gebied van driedimensionaal zicht op scherm. Een korte knik gaf aan dat de procedure in gang werd gezet. Toen na een groot uur de ingreep ten einde liep sprak hij voor het eerst.

“Mooi zo, het resultaat mag er zijn. Meneer Declerck, ik geef u één grote raad. Verlies nooit of te nimmer uw geduld.” Geschrokken, met een kurkdroge keel en zwaar onder invloed van de ingespoten Ketamine fezelde ik: “Tusind tak.” en als ik al niet dood was dan zou ik straks wel doodgaan van schaamte.

Scheel van de honger kwam ik op mijn kamer. Een compassieuze ziel bracht mij twee boterhammen met een blokje magere smeerkaas en noteerde mijn verlangens voor het middagmaal. Ik werd uit mijn slaap getrokken door een rinkelende GSM. Ik zag dat het mijn schoonzoon was en nam op. “Hallo, opa, alles goed?”

Vanmorgen vroeg zijn we u toeterend voorbijgereden. Hopelijk hebt u zich geen zorgen gemaakt. Doei, tot morgen." "Ja jongen, het is goed, tot morgen." De rantsoeneringdienst zorgde voor een uitgebreide maaltijd, voor-, hoofd- en nagerecht met daarna een koffie met een speculaasje. Waarom zou ik niet nog een paar dagen blijven? De stagiair kwam binnen en zei dat de hoofdverpleegster rond 16:00 uur met de nodige papieren zou komen om het ontslag te regelen. Geen seconde liet ik voorbij-

gaan om mijn eega telefonisch het nieuws te melden en te vragen of ze mij stante pede wilde komen halen en als het kon liefst nog een beetje vroeger. Een klein uurtje later was ze op post en we maakten alles klaar om te vertrekken. Mijn strafengel kwam de kamer binnen. Van onder haar halflange froufrou twinkelden twee koolzwarte oogjes. "Het voltallige verplegend personeel heeft besloten u te vergeven. Wij van onze kant moeten ons verontschuldigen. Sorry. De ontharing, de ontsmetting en het schilderen waren maar om te lachen. Sorry meneer Jo, kom." Ze hield de deur van de kamer open en wij stapten de gang in. Aan het loket stond een groepje lachende jonge mensen in verschillende uniformen. Iedere soort met zijn eigen kleur. Sommigen zwaaiden naar ons. Ik had graag teruggezwaid maar mijn handen waren meer dan broodnodig diep in mijn broekzakken, want daar, daar in die omgeving begon het vreselijk te jeuken.

Jo

Agenda

KBAC-CLUBVERGADERINGEN

ONDERSTAAND PROGRAMMA KAN Aangepast moeten worden aan geldende coronamaatregelen

7 jan: KBAC nieuwjaarsreceptie. Omwille van de coronamaatregelen, helaas weer een digitale versie.

14 jan: Retro Jacques Filliaert. Jacques is 40 jaar lid van de KBAC, dus hoog tijd om nog eens een retroprojectie te doen

21 jan: Voorprojectie Clubwedstrijd #3: derde kans om je film voor komende clubwedstrijd te tonen en de suggesties van de medeleden te krijgen. Graag op tijd doorgeven via programmator@kbac.be

28 jan: niet alleen in België zijn amateurgineasten aan het werk, zoals elk jaar geraken we aan een reeks interessante films van over de landsgrenzen heen (deel 1).

4 feb: Voorprojectie Clubwedstrijd #4: laatste kans om je film voor komende clubwedstrijd te tonen en de suggesties van de medeleden te krijgen. Graag op tijd doorgeven via programmator@kbac.be

11 feb: Valentijnjesavond: Valentijntje... Liefde is...als lekker eten. Het onvolprezen feestcomité plant een liefdevolle avond. Heb je voor deze avond, nog ergens een leuk, verrassend of origineel kort filmpje met als thema 'de liefde van de man/vrouw gaat door de maag dan kan je dit doorsturen naar programmator@kbac.be

Voor elk wat wils!

compact & reflex camera

camcorder

notebook & desktop pc

tablet

televisie

smartphone

home cinema & hi-fi

SONOS multiroom audio

meubels

Profiteer van uw KBAC-lidmaatschap bij Xperience Center Brugge!

Krijg tot 10% korting bij aankoop van een videocamera, televisie, fotocamera, home cinema, hifi-systeem, projector, computer, tablet, smartphone.

* Voorwaarden in de winkel

SONY

SONOS

Adres
Tel
Open

Gistelse Steenweg 356, 8200 Brugge
050 30 06 49
dinsdag tot zaterdagmiddag
van 10 tot 12u30 en 13u30 tot 18u
Zaterdagmiddag op afspraak

Web / Mail www.xcb.be / mail@xcb.be

XPERIENCE X CENTER
MEE MET MULTIMEDIA BRUGGE